

ICEBREAKER: - Russisk revisjonisme

BOKANMELDELSE: "Icebreaker: Who started the Second World War?" (1) av Viktor Suvorov (2).

Av S.A.B., Oslo

Hitler kom Stalin 2 uker i forkjøpet! Dette er essensen i Suvorovs bok. Forfatteren går grundig inn på Stalins krigsforberedelser, og på forspillet til det hele, som gikk helt tilbake til Lenin-tiden. Suvorov slår ihjel mange myter om Sovjet som "offer for lynrask aggresjon". Han er i den forbindelse gjennom hele boken opptatt av å vise at Stalin hele tiden før juni 1941 planla og forberedte seg på en offensiv krig, og ikke på å forsvare landet mot en mulig fiende. Det siste har naturligvis kommunistene, men også de fleste av etterkrigstidens historikere, villet ha oss til å tro. Mitt resymé av bokens 353 sider (+ index) yter selvsagt ikke forfatteren full rettferdighet, men jeg håper å kunne gi Fritt Forums lesere en liten smakebit. Boken er en viktig kilde til klarhet i forhold som ennå i dag kaster lange skygger over viktige samtidsproblemer.

Lenins forspill

"(...) I have certainly found no indication that in 1916 Adolf Schickelgruber was dreaming of the Second World War. But Lenin was." (3)

Ved Brest Litovsk-avtalen i mars 1918 sluttet Russland fred med Tyskland og deres allierte, og trakk landet ut av 1. verdenskrig. Avtalen var fra Lenins side ikke bare dirigert av nasjonale hensyn - å festne bolsjevismens grep om Russland - men vel så mye av ønsket om at Tyskland skulle fortsette kampen i Vest. Ved å la Tyskland og de Vest-allierte slite hverandre ut så mye som mulig, håpet Lenin å bane veien for revolusjonen også i resten av Europa. I kaoset som

fulgte i kjølvannet av den tapte krigen, skjøt kommunistregimene opp som paddehatter i Bayern, Bremen, Slovakia og Ungarn. Men på tross av russisk støtte var de ikke sterke nok til å holde på makten, og ble slått ned. Tiden var likevel ikke moden.

Lenins neste prosjekt var å forsøke å destabilisere de vestlige demokratiene mest mulig. I 1923 var Tyskland atter på randen av revolusjon. Inflasjonen var galopperende, nøden skrikende. Kommunisten av tysk avstamning ble sendt til Tyskland for å drive undergravingsvirksomhet. Toppfolk fra Sovjet-regimet ble sendt dit i samme ærend. Hele den sovjetiske ambassade ble satt i beredskap for å forberede den planlagte revolusjon. Kuppet var ment å skulle finne sted 9. november 1923, men revolusjonen uteble igjen. Grunnene var mange: Tyskerne valgte middelveien, og ønsket sosialdemokratisk ledelse. Kommunistpartiet var splittet, og manglet dermed den fornødne besluttsomhet. Tyskland og Sovjet hadde ingen felles grense. Ved en felles grense hadde Den røde armé kunnet komme det tyske kommunistpartiet og deres vinglete ledere til hjelp. Men den viktigste årsaken til at planene mislyktes var at Lenin var døende.

Stalins forberedelser

I Hitler mente Stalin å ha funnet sitt beste redskap, sin *isbryter*, til ødeleggelse av Europas demokratier. Allerede i 1927 forutså Stalin nazistenes maktovertagelse, og dette passet ham utmerket. Han ønsket at nazistene skulle gjøre skittarbeidet for ham: Eliminere sosialdemokratiet og pasifistene, la dem starte en ny krig i Europa og ødelegge hver stat, hvert politiske parti og enhver fagforening. Dess mer ødeleggelse desto bedre, for desto større grunn ville Stalin ha til å sende inn sin Røde armé som Europas "befrier". Frem til 1933

benyttet han derfor enhver anledning til i det skjulte å støtte nazismens fremvekst, samtidig som han bygget opp sin Røde armé med tanke på angrep.

Arméer hadde eksistert under borgerkrigen etter 1917, men de ble oppløst straks den var over. En armé er en stor formasjon til å opprettholdes i fredstid (4). I 1938, for første gang noen sinne i fredstid, ble 1. og 2. armé satt opp i Det fjerne Østen. I 1939 begynte Sovjet i all hemmelighet å sette opp arméer i Vest, alt mens sovjetiske diplomater snakket om "å søke veien til fred". Hele 12 arméer kom til i tidsrommet mellom 1938 og 1. september 1939, og kort tid etter ble de satt i arbeid: Alle 7 arméer som sto ved den polske grensen var med på å "befri" Polen, mens de 3 arméene som sto ved grensen til Finland "hjalp det finske folk til å kaste av seg undertrykkernes åk". 3 arméer var ikke nok her, så 13., 14. og 15. armé kom snart til. Da den finske vinterkrigen var over, ble tre av arméene flyttet til grensen mot de baltiske statene og Romania. Det varte ikke lenge før "bønner fra arbeiderne" i disse landene om befrielse kom. Og de tapre Sovjet-arméene kom så og "befridde" Litauen, Latvia, Estland, Bessarabia og det nordlige Bukovia.

Etter alle disse "befrielses-felttogene" var bragt til ende, ble ikke en eneste av alle disse arméene oppløst, enda så dyrt det var å opprettholde dem. Nå fantes det ingen andre som kunne bli "befridd" - bortsett fra Tyskland. Enda to nye arméer ble satt opp, den 16. og 17. armé. Så mange arméer hadde landet aldri hatt hverken i krig eller fred, og antallet ble holdt hemmelig både uten- og innenlands. Innen juni 1941 var antallet arméer kommet opp i hele 28!

Før Molotov-Ribbentrop-pakten ble undertegnet 19. august 1939,

dvs. mens Tyskland offisielt ble sett på som fiende, fantes ingen arméer vendt mot Tyskland. Under Polens deling, da sovjetiske og tyske tropper sto vendt mot hverandre, var det tilstrekkelig for Stalin å ha 7-12 arméer i den vestlige del av Sovjetunionen. Etter dette vendte Hitler seg vestover, og knapt noen tyske tropper ble værende igjen ved den russiske grensen. Det var nøyaktig på dette tidspunkt at Stalin begynte sin enorme oppbygging av arméer. Dess lenger tyskerne marsjerte mot nord, syd og vest, dess flere russiske arméer ble stilt opp mot den tyske grensen.

Basis for Sovjetisk strategi var teorien om "Operasjon dybden": Å slå til i stor dybde på fiendens mest sårbare steder. Samtidig med denne teorien ble teorien om "sjokk-arméer" født. De var satt opp for rene offensive formål, for å forestå angrepet i dybden. Den tyske "Blitzkrieg" og den sovjetiske operasjon i dybden var svært like både i konsept og detaljer. Disse enhetene var spesielt godt utstyrt med stridsvogner. I 1939 gikk Hitler inn i 2. verdenskrig med 3.190 slike. Dette var mindre enn hva de russiske Kharkov-verkene produserte på 6 måneder i fredstid. Alle arméene på den tyske og rumenske grensen var av såkalt "sjokk"-standard. 9. armé var den kraftigste av dem. 21. juni 1941 hadde den 17 divisjoner i alt, hvorav to luft, fire tank, to motoriserte, to kavaleri og 7 rifle. Da 9. armé kort etter var fullt utbygget, besto den av 20 divisjoner, hvorav 20 tank. På sitt sterkeste hadde den 3.341 stridsvogner, dvs. mer enn hva hele Wehrmacht hadde tilsammen da krigen begynte. Verdens sterkeste armé ble satt inn på den rumenske grensen. Mål: De rumenske oljekildene. Uten oljen herfra ville både det sivile og det militære Tyskland stoppe fullstendig opp. Det ble nettopp denne truselen....
fortsetter neste side...

som fikk Hitler til å forsere sine planer, som vi skal se.

Det samme målet hadde de to arméene som ble satt opp i Karpatene. Det hadde ingen forsvarsmessig hensikt å stasjonere styrker der, for fjellene var borti-mot umulig å ta seg over fra vest mot øst, men derimot ideelle for angrep motsatt vei. Den ene arméen skulle ta seg fremover vestover mot Tsjekkoslovakia, den andre mot Romania. Selv om bare én av dem skulle lykkes, ville resultatet være fatalt for Tyskland.

Den beste stridsvogn under krigen var den sovjetiske T34. Forgjengeren het Mark BT. Den hadde belter til ulendt terreng, men var bygget for å kjøre på gode veier. Så snart den kom inn på en vei, ble beltene tatt av og kastet vekk. Ferdene videre var ment å gå på hjul. Mark BT var i høyeste grad bygget for en offensiv krig, kunne bare brukes for i en rask manøver å falle fienden i ryggen, for så i mengder å trenge inn til hjertet av fiendens territorium. Stridsvognen kunne ikke brukes på sovjetisk jord. Kvaliteten på veiene Mark BT var bygget for fantes bare i Tyskland, Frankrike og Belgia. Da Hitler startet Operasjon Barbarossa, ble praktisk talt alle Mark BT stridsvog-nene feid til side. De var totalt uegnet i en forsvarskrig.

Ved begynnelsen av krigen hadde Sovjetunionen mer enn 1 million trenede fallskjermjegere, 200 ganger flere enn alle andre land i verden tilsammen, inklusive Tyskland. Man trenger ikke fallskjermjegere i en forsvarskrig. I april 1941 ble 5 flybårne korps satt opp i Sovjet, alle i de vestlige regioner av landet. Selv idag finnes det ingen formasjon noe sted i verden som med full rett kan kalle seg flybårent korps. Et av oppdragene til disse korpserne var å kutte oljeledningene i fjellområdene mellom Romania og Tyskland.

Et massivt dropp av fallskjermjegere kunne bare finne sted dersom Sovjet hadde absolutt overtak i luften. I desember 1940 fant et hemmelig møte sted med bl.a. Stalin og medlemmer av det russiske flyvåpenet. Der diskuterte man spesialoperasjoner i begynnelsen av en væpnet konflikt. Flyvåpenets leder insisterte på at man kamufle-

rte forberedelsene, slik at man kunne slå til når hele den fiendtlige luftstyrken sto på bakken. Det sier seg selv at man ikke ville kunne få gjort dette i en krigssituasjon. Det er bare mulig i fredstid, når fienden ikke værter fare.

Blant de mange forsvarssystemer Sovjet hadde, hørte Dnieper-flåten. Dnieper sperrer veien for enhver angriper som kommer fra vest. Alle broene over Dnieper var minelagt før 1939. I en defensiv krig kunne tyskerne blitt stan-sat fullstendig, i det minste i den midtre og sørlige del av elven, bare ved at russerne hadde trykket på noen knapper. Dnieper-flåten var der i tillegg for å hindre at fienden skulle forsere elven. Men også dette forsvarsverket, som alle andre, lot Stalin fjerne så snart Hitler vendte nesen vestover. I stedet bygget han opp en Danube-flåte. Slik den lå hadde den overhodet ingen defensive oppgaver å fylle, tvert om ville den representere en dødelig trusel mot Tyskland i en offensiv krig. Flåten ville på et øyeblikk kunne avskjære landet fra den livsviktige oljen i Romania.

Fjernet forsvarsverkene

Utover i 1941 avskaffet Stalin Sovjets sikkerhetssoner. Minefelt ble gravd opp. Piggtråden ved grensen mot Tyskland ble fjernet. Han lot de gigantiske forsvarsverkene til "Stalin-linjen" sprengte. Partisaner, som hadde blitt trent til forsvar, ble oppløst. Først ved Hitlers angrep 22. juni ble de i all hast satt opp igjen.

Suvorov argumenterer meget overbevisende for at tyskerne ville ha blitt stoppet øyeblikkelig i sin fremrykking på russisk område dersom disse forsvarsverkene fortsatt hadde bestått. Så hvorfor ut-satte Stalin sin befolkning for en slik dødelig fare? Fordi han var overbevist om at intet truet ham, snarere tvert om, - alle forsvars-verker ble ødelagt for å unngå fysiske hindre ved fremrykkingen av egne tropper vestover.

Forvirringen som oppsto umid-

delbart etter at tyskerne rykket inn over grensen til Sovjet skyldtes ikke manglende planer fra de russiske militæres side. Russerne hadde definitivt planer for en krig. En rød konvolutt som skulle åpnes på Stalins ordre, lå i safen til hver general. Men da det tyske angrepet kom 22. juni 1941, kom det ingen ordre fra Stalin. En soldat venter imidlertid ikke på ordre til angrep i en forsvarskrig.

I århundrer har soldater gått til krig mot inntrengere uten å vente på ordre ovenfra, for når fienden krysser grensen betyr det krig. Konvolutten inneholdt ingen plan for den defensive kamp som Sovjet nå ble tvunget til å føre, og planene som eksisterte ble i og med det tyske angrepet like foreldet som de sovjetiske "Autobahn-tanksene".

5. mai 1941 holdt Stalin en tale i Kremli for elever som hadde tatt avsluttende eksamen ved de militære akademiene. Talen ble aldri offentliggjort, noe som viser hvor viktig den var. Stalin talte her om den uunngåelige krigen med Tyskland. Men han sa ingenting om en mulighet for et tysk angrep. Hadde han det gjort, ville verden ha fått høre det etterpå: "Hva var det jeg sa!" Men talen forble til og med etter Stalins død en stats-hemmelighet.

I mai og juni 1941 skjønte Stalin at det var umulig lenger å skjule de massive forberedelsene Sovjetunionen hadde gjort for å "frigjøre" Europa. Han forsøkte i en TASS-rapport 13. juni å berolige Tyskland ved å hevde at Sovjet slett ikke forberedte seg på noe angrep. Han benektet samtidig at det foregikk troppekonsentrasjoner ved grensen. "Det finnes ingen slik konsentrasjon, og ingen er planlagt", løy Stalin, samtidig med at troppeforflytningene foregikk for fullt. Men han regnet ikke med at tysk etterretning ville la seg lure av rapporten. Derfor holdt han sin "hemmelige" tale 5. mai for et fullsatt auditorium, og dermed naturligvis også for tysk etterretning, hvor han

uttalte at et sovjetisk angrep på Tyskland ville finne sted i 1942. Om det ikke var mulig å skjule forberedelsene, var det mulig å skjule den riktige datoen. Han håpet at Hitler ihvertfall ville gå på denne bløffen, om han ikke trodde TASS-rapporten. Det gjorde han ikke.

13. juni la Stalins diplomater grunnlaget for hva som snart ble kalt Anti-Hitler-koalisjonen. Det var intet i veien for dette fra britisk side, ettersom Storbritania var i krig med Tyskland. Sovjetunionen spilte derimot et skittent spill. Landet hadde sluttet en ikke-angrepspakt med Tyskland og, like etter, en venns-kapsavtale. Hv- Sovjets styresmakter hadde bestemt at disse dokumenter ikke lenger var relevante, burde de ha opphevet dem. Men det gjorde Stalin ikke. Tvert om fortsatte han å forsikre Hitler om sitt brennen vennskap, og hevdet i TASS-rapporten at det var britiske politikere som ønsket å utvide krigen.

Mai 1941 var også måneden da sovjetisk presse begynte å snakke om hvordan Europas folk ønsket fred, og hvordan de så med håp hen mot Den røde armé. Dette var den samme visa som man hørte foran hver kommunistiske "frigjøring". På samme tid ble slagordet "vær rede for uventede hendelser" lansert. Ville Stalin på denne måten advare mot et forestående tysk angrep? Nei, for angrepet kom som en fullstendig overraskelse også på ham. Alt snakk om uventede hendelser tok slutt 22. juni, og slaget ble aldri tatt opp igjen. Det hadde tatt sikte på å forberede det russiske folk på en offensiv krig mot Tyskland, og det var på nettopp denne tiden at minefeltene fjernet på grensene.

Når man skal bestemme hvem som startet den 2. verdenskrig, er det ikke nok å se på hvem som avfyrtet det første skudd, men hvem som først grep etter pistolen. De russiske troppeforflytningene frem mot 21. juni 1941, er de største i historien. Tyskerne traff i slutten av juni 1941 på sibirske, uralske og trans-baikalske arméer, noe som betyr at deres forflytning mot vest begynte lenge før 22. juni 1941. Mange har kjøpt kommunistenes argument at Stalin begynte troppeforflytningene like før, fordi han

mente at et tysk angrep var nær forestående. Men selv etter at angrepet faktisk var i gang, nektet Stalin til å begynne med å tro det. Mye av årsaken til Den røde armés tap i begynnelsen av krigen, skyldtes rett og slett at den befant seg i jernbanevogner på vei fra øst mot vest, og denne trafikken hadde foregått lenge. I virkeligheten begynte Stalin troppekonsentrasjonene enda før 1. september 1939, altså før den 2. verdenskrig startet. Han klarte det kunststykke å skjule både dimensjonene på disse forflytningene og hensikten med dem, ikke bare for sin egen befolkning, men også for tysk etterretning og selv for senere generasjoner. Noe av grunnen til dette var at han opprettet hele arméer bestående av GULAG-fanger. Disse var ønskesoldater sett fra Stalins side: De var trent for å følge ordre, de levde en lite krevende eksistens og de kunne dessuten forflyttes i dypeste hemmelighet. Hadde mennene blitt tatt fra landsbyene, ville det ha vært umulig å hindre rykter om mobilisering og krig. Flere av fangene var tidligere offiserer som Stalin hadde tatt til fange under utrenskningene i offiserskorpset i 30-årene. Stalin kalkulerte rett: Mange av offiserene var overrivrige etter å gå til kamp og bevise at de var verdige til å bli stolt på. Kanskje ikke så merkelig når de hadde levd et umenneskelig liv i konsentrasjonsleire med dødsstraffen hengende over hodene på seg. Nå fikk de dessuten nok mat.

Svært mye som Den røde armé foretok seg før 22. juni 1941 er tatt for dumheter og idioti. Men den samme type "dumheter" ble begått 2 uker før av Wehrmacht - rett og slett planlegging for en massiv offensiv. De russiske troppene som ble forflyttet vestover og ble oppmasjert ved grensen, gjorde ingen forberedelser til vinterkvarter. Hvis de hadde hatt til hensikt å bli der over vinteren, burde de fra april begynt å bygge for dette formål. Det gjorde de ikke. Skulle Stalin bruke troppene sine, måtte han bruke dem den sommeren eller høsten. De kunne ikke overvinne der de var, og å forflytte dem tilbake ville ha lammet infrastrukturen og ført til økonomisk katastrofe. Men selv om han kunne hatt anledning til å flytte troppene vekk,

ville han ikke ha rukket å bli ferdig før vinteren satte inn.

Politbyrået opprettet i hemmelighet 5 fronter på Sovjets vestgrense. Hver av disse frontene konsumerte bl.a. opptil 60.000 krøtter pr. måned. Ved begynnelsen av 1941 lå antallet krøtter landet disponerte under nivået i 1916, som slett ikke hadde vært noe normalår, men det nivået landets jordbruk sank under etter 2 ruinerende krigsår. Eksistensen av 5 glupske fronter, og den hemmelige mobiliseringen av bønder og teknikere fra kollektivbrukene før innhøstingen, ville uunnngåelig ha ledet til hungersnød i 1942, selv uten en tysk invasjon. Når frontene først var blitt opprettet, var det umulig ikke å sette dem i aksjon samme år. Hvis de ble der de var, ville de etterhvert rett og slett ikke ha hatt mer igjen å spise. Et overraskelsesangrep fra Den røde hær i 1941 ville derimot kunne åpnet opp for nye, rike territorier med mulige store matreserver.

Hitlers forpurring

19. august 1939 ble Molotov-Ribbentrop-pakten inngått mellom Sovjetunionen og Tyskland. Her avtalte de to land bl.a. å dele Polen mellom seg. Det var dette Stalin hadde ventet på: Å få felles grense med Tyskland, slik at han når tiden var inne kunne la troppene sine rulle inn i Vesten som "befriere", og det var etter dette at krigsforberedelsene hans virkelig skjød fart.

"(...) Just one week after the signing of the Pact, Stalin played his first dirty trick. Hitler began the war against Poland, while Stalin stated that his troops was not yet ready. He could have told Ribbentrop that before the Pact was signed, but he did not do so. Hitler began the war and found himself on his own. The result? He, and he alone, was branded the perpetrator of the Second World War." (5)

Stalin gjorde få feil i løpet av sin karriere. En av de få, men til gjengjeld den viktigste, var å ta Bessarabia i juni 1940. Bessarabia var dengang en del av Romania. Han skulle enten ha tatt Bessarabia og så øyeblikkelig rykket frem til Ploesti, eller han skulle ha ventet til Hitler hadde landet i Storbritania, og så tatt Bessarabia og hele Romania. Begge deler ville ha betydd slutten på Hitlers 3. Rike. Isteden oppnådde Stalin bare å alarmere Hitler. Han anmodet sin allierte Stalin om å fjerne truselen mot

oljekildene. Men Stalin og Molotov reagerte ikke. Hitler følte seg nå tvunget til å foreta seg noe: For å kunne forsvare Romania mot sovjetisk aggresjon, måtte et tysk angrep finne sted et annet sted, for å henlede russernes oppmerksomhet vekk fra oljekildene. 22. juni 1941 ble russerne tvunget til å trekke troppene vekk fra den rumenske grensen for å svare på den tyske invasjonen, og Hitler lyktes så lenge det varte med å holde russerne unna oljen.

Hitler gjorde sin ubotelige feil ikke 21. juli 1940, da han satte i gang planleggingen av Operasjon Barbarossa, men 19. august 1939 med Molotov-Ribbentrop-pakten. Fra da av hadde han to fronter. Hans bestemmelse om å sette i gang felttoget i øst uten å vente på seier i vest, var ingen fatal feil, men et forsøk på å rette den fatale feilen han alt hadde begått. Man hadde ingenting å tape: Nå skjønte han at Stalin hadde lokket ham i en felle, og han forsto hva slags hensikter Sovjet-lederen hadde. Stalin visste på sin side at en tofrontskrig måtte bety selvmord for Hitler. Da han kalkulerte med at Hitler ikke ønsket å begå selvmord, var han sikker på at den tyske lederen ikke kom til å angripe i øst før han hadde seiret i vest. Men Stalin hadde også andre grunner til ikke å vente noe angrep. Russerne hadde naturligvis undersøkt om tyskerne begynte å produsere spesialutstyr som var nødvendig i en krig mot Sovjet: Saueskinnsfrakker, olje som tålte ekstrem kulde, etc. Men Hitler satte i gang Operasjon Barbarossa uten å gjøre slike forberedelser, på tross av at den tyske hær bare var bygget for en krig mot Vest-Europa.

17. juni 1945 gjennomførte russerne avhør av tyske militære ledere. Feltmarskalk Keitel uttalte i den anledning:

"All the preparatory measure we took before spring 1941 were defensive measures against the contingency of a possible attack by the Red Army. Thus the entire war in the East, to a known degree, may be termed a preventive war ... we decided ... to forestall an attack by Soviet Russia and to destroy its armed forces with a surprise attack. By spring 1941, I had formed the definite opinion that the heavy build up of Russian troops, and their attack on Germany which would follow, would place us, in both economic and strategic terms, in an exceptionally critical situation ... Our attack was the immediate consequence of this threat..." (6)

Generaloberst Jodl, som var hovedarkitekten bak de tyske planene, var av samme mening. Den russiske admiral Kusnetsov, som også var medlem av Sentralkomiteen, uttalte i 1960-årene at joda: Sovjetunionen forberedte seg på krig, og ville uunnngåelig ha gått inn i den, om ikke Hitler hadde forpurret planene med sitt angrep. Ingen har noen gang gått imot Kusnetsovs uttalelse. Men Keitel og Jodl ble hengt i Nürnberg, og en av hovedanklagene mot dem var at de hadde utløst en uprovosert krig mot Sovjetunionen!

Hitler antok at en sovjetisk invasjon var uunnngåelig, men han hadde ingen anelse om at den ville finne sted så tidlig som den var ment å gjøre: 6. juli 1941. Han kom altså Stalin bare 2 uker i forkjøpet. Stalin fikk til å begynne med den krigen han ønsket seg, med en vestlig nasjon som ødela andre omkring seg, mens Stalin forholdt seg nøytral og ventet på sin sjanse til å slå til. Da han imidlertid senere fikk store problemer på grunn av det tyske angrepet, fikk han øyeblikkelig hjelp fra det Vesten som han hadde ønsket å ødelegge. Men Polen, for hvis frihet Vesten gikk til krig, fikk ingenting. Tvertimot ble landet gitt over til Stalin, sammen med hele det østlige Europa, ved 2. verdenskrigs slutt.

Personlig kommentar

Suvorov er ikke den første som har skrevet om Stalins forberedelser til en offensiv krig. Erich Helmdach skrev i 1975 boken "Überfall", Max Klüver skrev i 1986 "Präventivschlag 1941", og Ernst Topisch skrev "Stalins Krieg" i 1985 som tar opp samme tema. Man spør seg hvorfor disse opplysningene er møtt med en slik rungende taushet fra bortimot all "ekspertise" og fra pressen. Kan det være fordi man ved å ta disse fakta inn over seg oppdager at Hitler, hvis navn de politisk korrekte i dag forbanner, nettopp er den vi sannsynligvis kan takke for at ikke hele Europa etter 1945 kom inn under sovjetisk dominans? Hvor hadde vi vært i dag da?

NOTER & HENVISNINGER: (1) Boken kan kjøpes ved henvendelse til Institute for Historical Review; PO box 2739 Newport Beach, CA 92659, USA. (2) Viktor Suvorov er et pseudonym, forfatterens virkelige navn er Vladimir Rezun. Han tjenestegjorde i den sovjetiske hær, hoppet senere av til Vesten. "Icebreaker" kom 1. gang ut på fransk i 1988, på engelsk i 1990. (3) "Icebreaker" s. 2. (4) En arme kan bestå av 2-10 divisjoner, oftest 3-5, ifølge Damms Leksikon. Suvorov oppgir generelt ikke hvor mange divisjoner en Sovjet-arme besto av, men nevner at 9. arme besto av hele 20 divisjoner. En divisjon består av 7-14.000 mann, i følge samme leksikon. (5) op.cit. s 30. (6) op.cit. s. 325.